

млади сили. Прѣдвиденитѣ тамъ катедри сж достатѣчни за свободното развитие и разрастване на Училището въ продължение на десетки години; а пъкъ доцентуритѣ изрично се споменуватъ като дубликати на катедритѣ. Но и това, самó за себе още не стига, тъй като не дава никаква гаранция, че тоя въпросъ — най-важниятъ за бъдащето на Училището като наученъ институтъ — ще вземе най-сетнѣ едно правилно развитие¹. Реализирането на тия принципи ще става отъ Акад. съвѣтъ по инициатива на факултетитѣ, геср. на отдѣлнитѣ прѣподаватели, и централната власть ще бжде безсилна да създаде необходимото число доцентури, ако между персонала би се намѣрили хора, които да мислятъ, че като тѣхъ достойни все нѣма да се намѣрятъ, та е излишно и да се назначаватъ --- поне додѣто тѣ сж живи (а слѣдъ тѣхъ — такива хора въобще не мислятъ, че свѣтътъ ще продължава да съществува така както е съществувалъ при тѣхъ...).

Тия съображения ни каратъ да се спремъ по-дълго върху особеното значение и роля на доцентуритѣ за развитието на научния животъ въ нашия университетъ.

Не е тайна, че повечето отъ сегашнитѣ прѣподаватели сж станали такива безъ оная специална прѣдварителна подготовка, каквато това звание налага и каквато наложително изискватъ всѣкадѣ

¹ Една редакционна немарливостъ на закона е развалила едва ли не всичко. Тамъ се казва: При всѣка катедра може да има по единъ редовенъ доцентъ. Значи, може и да нѣма. Ако м-вото мисли така, тогава то самó унищожава единственото опрѣдѣлено законоположение въ тоя съвѣсъ неопрѣдѣленъ законъ.